

Houbová 2005

aneb

...teče voda teče...

Houbová

16.6 – 19.6.

Tak Houbová, co? Myslíte si, jak jste skvělí, když uhodnete proč Houbová. Nejste! Protože to neuhodnete. Tento název totiž absolutně s ničím nesouvisí. A co víc, všechno je naruby. Předně navigaci má Jarka. Přesun řídí Jarka. Celé to vymyslela Jarka. A může za to Jarka. A cože to ta Jarka spískala? Před časem vymyslela vodu. Ne tu H₂O, tu má na svědomí někdo jiný, ale styl cestování. A protože je těžkej patriot, zvolila řeku Berounku. Takže to shrneme. Výprava proběhne, bude o den delší a protože naše kola neumějí plavat, použijeme zapůjčené lodě s příslušenstvím. To celé začne v Chrástu u Plzně a prý skončí v Berouně. No to jsem zvědav. Také personální obsazení není zrovna standardní. Ze stálých členů se k akci hlásí Jarka, Hanka, Dig, Tomáš a Olda. A připojí se Pavel, Honza, někdo s ním, Radek a Martina. Z těchto všech byli na vodě jen tři: Honza, Jarka a Dig. No uvidíme...

OFICIÁLNÍ POZVÁNKA NA AKCI

Berounka 2005

*Milí „vodáci“, protože máte „hovno“ co na práci,
pojedeme vodu..., a to ve čtvrtek po štaci!
Vodu zvanou Berounka, ale jenom zlehounka...
Snad nejsme nemehla pitomí a Berounka nás neskočí!!!*

Milí zlatí po-kládi (vodáčtí, zakopaní..),

dovoluji si Vám oznámit, že se tento týden koná dlouho očekávaný sjezd Berounky. Tedy přesněji ne celé, ale pouze z Chrástu do Berouna.

Instrukce:

- 1. Sraz je 16. 6. 2005 v 17:55 h na Florenci na autobusáku, stanoviště 27!**

odjezd AUTOBUSU je ve čtvrtek 16. 6. 2005 v 18,15 h z Florence.

Autobus na nikoho nečeká! Opatřete si místenky (Florenc-Plzeň u předprodeji)

– ať Vás autobus vezme a máte motivaci ho stihnout.

- 2. Vezměte si na pátek 17. 6. 2005 dovolenou!**
Pro nechápavé – vážně se nestačíme do pátku vrátit!
- 3. Vezměte si s sebou: stany, karimatky, spacáky, baterky.**
Spát budeme v kempech. A to 3 noci a navíc v placených kempech a proto taky abych nezapomněla:
- 4. Vezměte si s sebou: prachy!**
Papírové i plastové. Moc. Papírové pro domorodce. Plastové pro Vás, až utopíte všechny papírové. Teda po pravdě nevím, kde u Berounky je auto“money“mat, ale v nouzi můžete tím plastem aspoň mávat na domorodce.. :-/
- 5. Vezměte si s sebou: plastový pytel velký (ne ten na odpadky, ale ten bytelný, např. na stavební odpad; dá se sehnat v papírnictví) + pevnou gumu (provázek) na zavázání proti vodě!**
Nevím, jak velké budou zapůjčené barely, pro někoho, kdo má hodně krámů, to může být záchrana (narvat tam zbylé věci, aby se neutopily), ale zas pozor na množství hadrů, ty lodě fakt nejsou nafukovací. Komu se to nevejde do lodi, poveze to na zadek!!! A to je ta lepší varianta, nepřejte si slyšet tu druhou.. ☺
- 6. Pro atentátníky: vezměte si bombu.. A vaříč a sirky! A taky ešus, příbor, utěrku a nějaké jídlo!**
Budeme potřebovat (někdo teda možná nee..) jídlo na 3 snídaně a 3 večeře. Vodu na pití, Berounka a to vím bezpečně, se pít nedá. Obědy zkusíme hospodově. Snad přežijem... Zvažte množství, jsme v Čechách, ledacos se dá koupit. Pamatujte, co si naložíte, to si povežete. ;-) Digu, loď se fakt nedá dohustit! ☺
- 7. Vezměte si nějaké oblečení (plavky!) a hygienické potřeby.**
Doporučuji: plavky, ručník, pastu + kartáček na torza zubů, mýdlo, krém na opalování. Dále spodní prádlo, pláštěnku, věci do sychrava (kompletní výbavu na převlečení po vymáchání se), věci do horka a jiné pro Vás nezbytné hadry.
- 8. Teď, když víte vše, napište mi, kolik a kdo chcete objednat záchranných vest.**
- 9. Na další stránce jsou uvedeny ostatní informace vztahující se k akci, které jsou poměrně nepodstatné a bezvýznamné..**

Tímto se s Vámi loučím a těším se nashledanou ve čtvrtek 16. 6. 2005 v 17:55h

Ostatní informace k akci „Berounka 2005“

DOPRAVA:

Ve čtvrtek se povežeme busem z Florence do Plzně. V Plzni z CAN (Husova, viz krizek na PDF mapě „presun Plzen“) trolejbusem na HL. N. (Americká). Jede nám trolejbus 10 a 12 v 19:55h a 20:03h. Jsme tam za 8 minut. Odjezd vlaku směr Chrást je v 20:18h. V Chrástu jsme ve 20:29h.

LODĚ:

Pojedeme na lodích zvaných Vydra polyetylenová. Lodě si půjčujeme z půjčovny.

Půjčovna lodí - Alena Dvořáková

Zahradní 886, 267 51 Zdice u Berouna

Tel: 311685605, 728156981, 728526721, 604283702

IČO: 12534803

E-mail: lode@gweb.cz, <http://lode.gweb.cz/index.php>.

Půjčovné:

vydra polyetylenová Kč160,-/den,

pádlo Kč 10,-/den,

barel Kč 10,-/den,

vesta Kč 10,-/den.

Objednala jsem Vám do dvojice 1 loď, 2 pádla a 2 barely (půjčovnice říkala, že možná nebudou pro každého, takže fakt vezměte ty pytle (instrukce 5)). Vychází to **Kč 300,- /osobu/akci**, s vestou **Kč 330,- /osobu/akci**.

Doprava lodí:

Zdice-Chrást Kč 660,-

Beroun-Zdice Kč 132,-

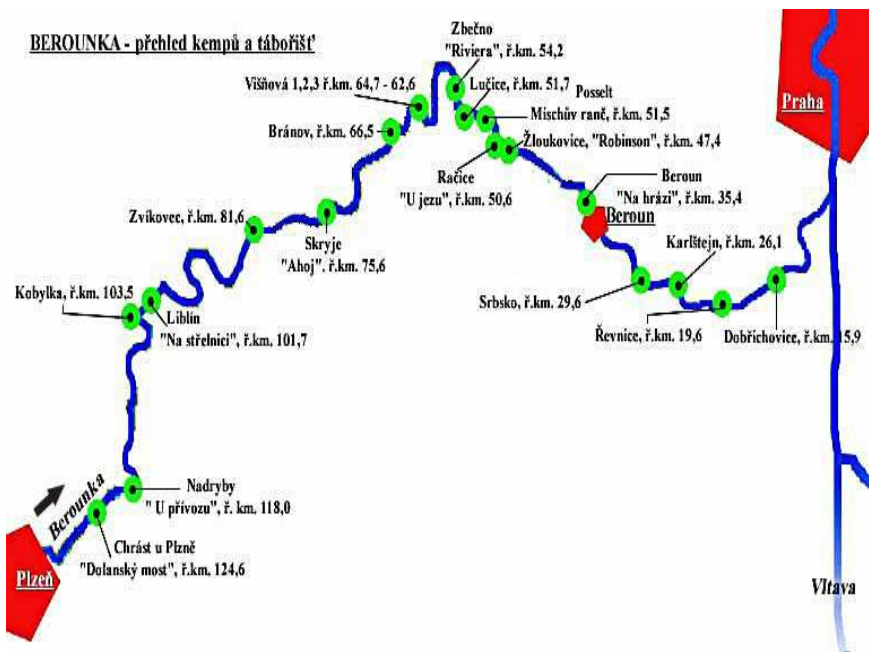
Celkem **Kč 79,20/osobu/akci**.

Lodě nám budou přivezeny v pátek 17. 6. 2005 kolem 10h, tedy tak je to domluveno..

KEMPY:

Vychází to na den ujet tak 30 ř. km. Ze čtvrtka na pátek budeme nocovat v Chrástu u Plzně, z pátku na sobotu pravděpodobně ve Zvíkovci a ze

soboty na neděli pravděpodobně na „Riviéře“. Kempy na Berounce nejsou prý drahé. Měli bychom se pohybovat kolem Kč 100,-/osobu/den i s poplatkem za stan.

KILOMETRÁŽ BEROUNKY PRO VODÁKY:

- 124,8 Dolanský most, Dolany 600 m vI, Druztová 2 km vI 600 m vI, Chrát 2 km vp Chrát 2,9 km vp
- 124,6 U Dolanského mostu vp (288 m n. m.)
- 121,7 Klabava
- 119,9 Telín v 0,8 N vp provalený vp !! Sedlecko 1,5 km vp Sedlecko 1,5 km vp
- 118,9 Valentovský mlýn v 1,1 N vI !!
- 118,0 U Přívozu vI vI, Nádryby 200 m vI 500 m vI
- 117,0 Dírka
- 115,2 v 2,5 N vp !! Darová, Kostelec 500 m vI 700 m vI, za MV úsek 400

m bez vody

- 114,3 Darová 200 m vp 200 m vp, Nynice 1,3 km vp 1,3 km vp
- 113,0 samota U Holečků vp !! peřej
- 112,5 chaty vl, Planá 600 m vl 600 m vl hradisko Radná 500 m vp
- 111,2 v 1,0 N vp poškozený !! Kaceřovský mlýn → Třemošná (Třemošná je za VV z Třemošné cca 12 km, ZW, úzké, často zarostlé koryto, tři poškozené jezy. Podobný tok je Bělá, přítok Třemošné za stejných podmínek z Trnové do Horní Břízy v délce necelých 6 km, řečiště více zarostlé) Kaceřov 1 km vl Kaceřov 2 km vl
- 108,9 v 2,0 N vp !! kameny pod jezem Žižkovský mlýn, Čivice 700 m vl 800 m vl
- 105,5 v 2,0 N vp oprava jezu, silně táhne vl Libštejnský mlýn, Libštejn vp
- 105,2 letní tábor vp
- 103,5 Kobylka vp vp
- 102,7 → Střela
- 101,7 dočasný pro opravu velkého mostu, Na Střelnici vp vp, Liblín vp 400 m vp
- 101,4 stp + 100 m (v r. 98 v rekonstrukci) Liblín vp, Kozojedy 2,5 km vl
- 100,3 v 0,8 N vl poškozený, !! Liblýnský mlýn
- 99,2 peřej u skály vl
- 97,6 Rybárna Rakolusky vl vl, peřej
- 96,0 ← Radnický p., Rakolusky vl, konec přírodního parku Horní Berounka, zač. přírodního parku Rakolusky
- 95,0 Třímanské skály
- 93,3 v 1,2 vl !! Krašovský mlýn, Bohy 1,5 km vl
- 91,1 Krašov na skále vl
- 90,8 RS vp
- 87,9 v 1,0 N vl Lejskův mlýn vp, Hlince 2,5 km vl
- 85,3 kostela Sv. Petra a Pavla 200 m vl
- 81,8 v 1,6 N vp !! vysoký skok na konci spádové desky !! RS vl vl
- 81,6 vp Zvíkovec 1 km vp 500 m vp 1 km vp, začátek CHKO Křivoklátsko
- 81,3 → Javornice
- 80,6 v 0,6 !! Kočkův mlýn RS vl vl
- 79,0 Komáří ostrov
- 77,4 v 1,2 N vl !! vývar, kameny ← Zbírožský p. 700 m vp, peřej
- 75,6 Ahoj vp vp, Skryje 1 km vp 1 km vp Skryjská jezírka 4 km vp
- 75,1 Skryje 1 km vp, Týřovice 2 km vl vl
- 74,0 ← Úpořský p. Týřov 500 m vp, NPR Týřov vp

- 73,0 Týřovické skály vp
- 71,0 Čertova skála vl
- 69,7 Kněžská skála vl
- 68,7 → Tyterský p. U Rozvědčíka 200 m vl
- 67,5 V luhu O. Pavla vp, Nezabudice 1 km vl 1 km vl
- 66,8   v 0,8 N vl vl Nezabudický mlýn, peřej
- 66,5 Bránov vp vp Bránov 1,5 km vp 1,5 km vp
- 64,7 Višňová I vl   vl, + 200 m Višňová II, (stejně služby)
- 63,3 louka vp → vp (236 m n. m.)
- 63,1   v 2,0 dl N vp !! vývar
- 62,9 Roztoky I vp vl →
- 62,6 Roztoky u Křivoklátu vp   vp, Křivoklát 1 km vl
 1 km vl, Křivoklát 1,5 km vl, Roztoky 1 km vp
- 62,5 Roztoky II vp →
- 62,4 cvičná slalomová trať vp, → Rakovnický p., PR Na Babě vl v úseku 1 km
- 60,9 ← náhon Roztoky 300 m vp PR Stříbrný luh vp v úseku 2 km
- 56,8 RS vp Újezd nad Zbečnem vp
- 54,2 Riviera vl vl
- 53,7 → Klíčava
- 53,4 Zbečno vl   vl, Sýkořice 1,5 km vl Zbečno 500 m vp
- 52,7 , kamenolom vl
- 51,7 Lučice vl vl, + 200 m Posselt vl
- 51,0 v 1,3 !! Valentův mlýn ve mlýně vl
- 50,6 U Jezu vp vp Račice 600 m vp 1 km vp Račice 600 m vp
- 48,3 letní tábor vl
- 48,0 Ranč F A S vp vp
- 47,2 Žloukovice vp   vp, Žloukovice 100 m vp
- 43,3 Na ostrově vp
- 43,2 Nižbor vp vl vl   vl vp 600 m vp keltské oppidum Stradonice 2,5 km vp Nižbor 400 m vl
- 42,9   v 2,1 !! vývar Nižbor vp
- 41,4 Stradonice 400 m vp 500 m vp
- 39,6 v 1,3 !! vývar !! Hýskov vl   vl, plánované vl Hýskov 100 m vl, konec CHKO Křivoklátsko
- 37,6 Plešivec za železniční trať 300 m vl
- 35,5 Na Hrázi vl   vl → (218 m n. m.)
- 35,4   v 2,5 !! Beroun vp vl, možno jet náhonem vp, ústícím do Litavy se 2 stp , lépe prohlédnout, ideální místo pro nástup do města

Legenda

	jez bez propustí, stupeň, přehrada, stavidlo, hráz,		hotel, pension, ubytov. hostinec, ubytovna, chatky, jiné ubytování	p.	potok
	jez s propustí vpravo		pošta	kam.	kamenný, kamenitý
	jez s propustí vlevo		informace	stp	stupeň, schod
	přenašení - podle umístění vůči značce jezu buď vpravo nebo vlevo		přívoz	balv.	balvanitý
	silniční most		přístaviště lodní dopravy	zač.	začátek
	železniční most		muzeum	peř.	peřeje, peřej
	lávka pro pěši		hrad	vdp.	vodopád
	vodočet		zřícenina	ř.km	říční kilometr
	obvyklý začátek plavby		zámek	MV	malá (minimální) voda
	obvyklý konec plavby		klášter	SV	střední (optimální) voda
	sjížděné jen za určitých podmínek		kostel	VV	velká voda
	přítok zleva		kaple	NPR	národní přírodní rezervace
	přítok zprava		zpřírodní a kulturní zajímavost	CHKO	chráněná krajinná oblast
	nesjížděné, neprůjezdné, zákaz plavby	v.	výška jezu, hráze v metrech	V	východ, východně
	tábořiště	PN	přehradní nádrž	Z	západ, západně
	autokemp, kemp	N	náhon	J	jih, jižně
	místo k nouzovému přenocování	PK	plavební komora	S	sever, severně
	železniční nebo autobusová zastávka	dl.	dlouhý	Q	průtok (cbm)
	restaurace, hostinec, stravování	kr.	krátký	CR	celoročně
	hospoda, kiosky	vp	vpravo	ZW	klidná voda
	obchod s potravinami	vl	vlevo	WW	divoká voda
	první pomoc, nemocnice	stř.	středem	MVE	malá vodní elektrárna
				RS	rekreační středisko

Vodácký rychlokurz od Davida, který chtěl jet, ale bohužel z rodinných důvodů nemůže

Háček:

vepředu jen padlujes

misis se naucit kontra ..to je proti

pak odpichnout /odtlacit prid/ ..proste zaberes kolmo od spicky ..a tim ji posles na druhou stranu nez padlujes

přitahnout .. to je opacne ..zapichnes padlo do vody daleko od pride a přitahnes k pridí

Zadák:

zaboris padlo pred sebe a tahnes k sobe a pritom padlo plynule das rovnobezne s lodi ..aby bylo jak kormidlo, a nakonec ten list trosku zatocis, abys vyrovnala smer

kdyz chces zatocit na svou stranu tak ten list vytocis vice

a kdyz chces zatocit na druhou stranu, das padlo kolmo od lodi a pritahnes

A poslední zpráva na závěr. Vesty jsem objednala 2. Pro Martinu a Radka. Víc jich není. Ale ještě jsem ochotná s ostatními o jich ceně smlouvat ;-).

A úplně poslední zpráva na úplný závěr.

Dovětek půjčovnice:

„Na Berounce se utopit fakt nedá. Jestli chcete utopit manžela, vezměte ho jinam!“

Tolik pozvánka.

Sraz je ve čtvrtek 16.6. v 17.50 na Florenci. A jak to tak bývá, je i předsraz na Vinohradech. V 16.15 přišel Tomáš. Zahodil věci a šel nakoupit. Dig.

Jako obvykle jsem si všechno krásně napsal, ale stejně jsem půlku věcí nechal doma. Tom

V 17.00 přišla Jarka a Viktor. Dobaluje se, připravuje, svačí a v 17.30 odchází. Zatím všechno běží jak má. Na Florenci je v podchodu u východu z metra sraz a Hankou. Po dosažení místa srazu zjišťujeme, že tu není. To není obvyklé. Jarka jí zavolala a zjistila, že na Florenci je, ale v průchodu. Navedli jsme ji na správné místo a šťastně se shledali.

Dig.

Na Florenci trefím z práce vrchem, z metra neznám výlezy. Po ujištění, že je tam jen jeden jsem úžasně vyjela až nahoru, bohužel ale z trasy B a nikoliv z C kde čekali všichni ostatní. Naštěstí po navigaci jsem byla během pár minut na správném místě. Hnk

Mezi tím úplně náhodou přišel Pavel. Pro nás neznámý človíček, pro Jarku kamarád. Odcházíme na 27 nástupiště autobusového nádraží, které máme vyznačené na místenkách. Podle stejných místenek odjíždí náš autobus v 18.15. Zatím tu není. Přichází Olda. Výborně! A těsně před zamýšleným odjezdem je tu Honza a přivedl Hanku. Ne moji, ale svou. Kamarádku. A zase vítání a nevýslovná radost z toho, že jsme tu všichni. A hele přichází Jana... Je skvělá. Přišla se na nás podívat a přesvědčit se, že jsme opravdu odjeli.

Do úplného počtu chybí jen Tatranka. Takže jsme tu všichni. Chybí jen autobus. 4 minuty po čase odjezdu k nástupišti autobus přijel. Krásnej, velkej, třinápravovej. Naložili jsme bagáž do zavazadlového prostoru a nastoupili. Ovšem jen na schody. Řidič se podíval na místenky a sdělil nám, že nejsou na tento spoj, ale na ten soukromej, co měl jet v 18.15. A že je to běžné. Prý pokud je zájezd, je samozřejmě lukrativnější, než nějaký spoj do Plzně. No a teď si prý máme koupit nové jízdenky a ty nepoužitelné reklamovat. Jarka je na mrtvici. Vydala se k pokladnám s místenkami v ruce. Co se tam dělo nemám zdání. Výsledek byl, že se vrátila ve stavu těsně před kolabsem. Nedá se nic dělat, honí nás čas. Zaplatili jsme znovu, našli si místa k sezení a jedeme. Bohužel už teď víme, že do Plzně přijedeme později a že vlak, na který přestupujeme nestihnem. Snad pojedou jiný. Měl by. Radek s Martinou mají jet později a nějak se do Chrástu dostat musej.

Cesta probíhá klidně. Vychladnuli jsme z rozčilení na autobusáku a zase dostávají žertíky, legrácky, navážen se do Jarka a v podstatě je dobře. Docela upalujeme a v Plzni jsme přesně na čas. Vystupujeme na CAN (centrální autobusové nádraží). Hned před ním je Husova třída. To je ta ulice odkud má jet trolejbus, který nás doveze na hlavní nádraží ČD. Nic napínavého. Ale po nástupu do vozu zjišťujeme, že budeme muset jet na černo. Mají to tu řešené tak, že ve voze jsou jízdenkové automaty. Má to ten háček, že jsou na nějaký druh magnetických karet. A ty my nemáme. Trolejbus jede jako s hnojem. Kromě toho nevíme kolikátou stanicí máme vystoupit. A tak vykukujeme a snažíme se přelouskat názvy stanic na zastávkových štanglích. Až konečně jsme tu. Hurá ven. Plzeň je zvláštní město. Nelze tady přemýšlet jako v Praze – přímočaře. Je třeba vědět, že skoro žádná cesta odkudkoliv kamkoliv nevede přímo. Musí se uvažovat po Plzeňsku a trochu znát město. Naštěstí jsem před několika lety prodělal kurs pohybu po tomto městě a tak moc netápeme. Přicházíme na nádraží. Podle tabule v hale nám to jede za 45 minut. Tak to není tak zlé. V kiosku dokupujeme nějaký požer a přesunujeme se na nástupiště. A zase komplikace. Z prvního nástupiště ze stejné koleje odjíždějí dva vlaky. Nádraží mají opustit v přibližně stejný čas. A jak to tak bývá je tu jen jeden vlak a to ještě ten, kterým nemáme jet. Přesunujeme se na tu část nástupiště odkud pravděpodobně pojedou náš spoj a čekáme. Během toho se opět projevuje Olda jako ideální bavič v nepřehledných situacích. Jeho poznámky a náš smích zaniká v rachotu přijíždějícího splašeného vagónu s vlekem. Zároveň s ním se na nástupišti objevuje Radek s Martinou. S nimi jsme se měli setkat až v kempu. Radek měl práci do dlouho a tak měli jet později než my. No nic. Přivítali jsme je a nacpali bagáž a sebe do vláčku. Do Chrástu jsou to dvě zastávky. Než jsme se nadáli jsme na místě. A teď půjdeme pěšky. Háček je v tom, že nevíme kudy a kam. Naštěstí je před nádražím mapa a kromě toho se Jarka ptala místních kudy. Není to moc povzbudivé. Máme před sebou dva kilometry s tím vším na zádech a Jarka i v rukách. Není nad to umět zabalit. Mít s sebou naše skvělá a milovaná kolečka nebyl by to problém. Ale takhle... A jdeme a jdeme a tu Hanka povídá: „Jarka vypadá jak Ferda mravenec. Taky má tělo ze tří hovínek...“. Měla na mysli trojici zavazadel, které táhne na zádech. Málem jsme popadali...

Dig.

Jarka měla kouzelným způsobem na zádech upěvněný naditý batoh, k němu spacák a navrch ještě nějaké další oválné zavazadlo. Vzpomněla jsem si na O. Sekoru a jeho obrázky s Ferdou mravencem a bylo to přesně jedno a to samé!

Nechci Jarku srovnávat v žádném směru se lmyzcm ale pohled na její nevyrovnanou bagáž na zádech nešlo nazvat jinak. :-)

Hnk.

Setmělo se. Přicházíme do kempu. A jak to bývá v našich zeměpisných souřadnicích zvykem je vchod u hospody. Tady je nacpáno. A všichni sledují náš příchod. Nekoukají příliš přívětivě. Jdeme na louku a s úlevou zahazujeme zavazadla. A začínáme stavět stanové městečko. Kromě nás v tom všichni mají praxi. Já jsem náš stan stavěl jen

jednou a to doma v obývacíku a za plného osvětlení. Být to obyčejný stan o nic by nešlo. Ale tenhle má jako příslušenství dvacet tyček, které patří na přesné místo. A když jsou všechny na místech pořád není vyhráno. Ještě se ke vzniknuvší kopuli musí připnout vnitřek. Ten se zapíná na patnáct druků. A taky na přesná místa. Všichni už bydlí a my ještě budujeme. Po dokončení stavby částečně vybalujeme a pak společně jdeme do hospody. Chce to něco drobného k jídlu a hlavně se napít. Celý den bylo horko a teď v jedenáct v noci je to jen o málo lepší. Poseděli jsme, probrali zážitky za pěknou dobu zpátky, pochválili zařízení kempu a teď v půl jedné by nebylo od věci si jít lehnout. Ale sotva jsme za sebou zapnuli zip bylo jasné, že to nebude jen tak. Kromě nás a spousty dalších nocležníků je tu i banda nějakých mlad'ochů. Patrně středoškolský výlet. Většina z nich je pod vlivem. Liší se jen ve stupni ovínění. A to je ten problém. Viditelně ještě neumějí pít a vyrovnávat se se stavy, které to přináší. Zkrátka dělají hrozný bordel. Řvou, s čímsi lomozí a co hůř, pokoušejí se zpívat. Alkohol a únava je však silnější než oni a tak po třetí hodině ráno padl poslední z nich. Jediná nevýhoda je, že až do teď nešlo v jejich blízkosti spát. Dig.

Ráno 17.6. pátek

Vstáváme v půl osmé! To je na chcičnutí.

Dig.

Nejhorší to bylo ale stejně v noci kdy bylo tak neskutečné horko, že se nedalo spát ve spacáku. Přece jen doupě je podstatně profukovatelnější a ani při tropické noci tam člověku nehrozí upěčení.

Hnk

Už od pěti tady řvou ptáci. Nikdy bych nevěřil jaký můžou tropit hluk. No a od šesti jsou vzhůru někteří kempovníci a hlasitě si sdělují jak se báječně vyspali, co včera vypili, jak se pěkně motali a jiné, na světě nejdůležitější zprávy. Strašně mě serou. Ale nedá se s tím nic dělat. Vstáváme a připravujeme snídani.

První dnešní pozitivum. Naštěstí je tu ránem zpitomělá Jarka a stále duchapřítomný Olda a tak je o zábavu postaráno. Kolem desáté nám přivezou lodě a barely. Je tedy dost času. Dokončujeme snídani, likvidujeme tábor

a čekáme. Po desáté opravdu dorazily. Sundali jsme je z vleku, vybrali si pádla a barely a po vyplnění papírů přebalili svoje nezbytnosti do barelů. Podařilo se nám přelstít fyziku. Nacpali jsme tlustý do tenkýho. Našich 70 litrů objemu do 50ti litrů v barelech. A jdeme se věnovat lodím. Jde o pět kusů plavidel kategorie Vydra bez nástaveb a bez výzbroje. Jednu jsme spustili na vodu a začala instruktáž.

Skoro všichni mi svěřili svůj život a přisedli si ke mně na pozici háček. Vždy jsme kousek popojeli, ujasnili si povely, vyzkoušeli si manévrování a způsob pádlování a pak se vrátili. Vše probíhalo ku spokojenosti. Následovalo školení zadáků. Pro nedostatek času a prostředků jen na suchu. Ukázalo se, že Honza taky umí a zná. To je úleva. Takhle bude zpočátku třeba hlídat jen osm lidí. A pak nastaly samostatné pokusy. První se hnala do lodí Jarka a táhla s sebou Pavla. Uvelebila se na zádi a odrazila od břehu. A pak to vypadalo jako obrovské taneční kreace. Ve velkých kruzích, obloucích a točení se plynou s Pavlem po proudu. Po deseti minutách je jasné, že se sami nedokážou vrátit.

S Hankou jsme nasedli do další lodě a zahájili záchrannou misi.

Představoval jsem si, že připlujeme blízko k nim, znovu Jarce ukážu jak na to a oni se pak v pohodě vrátí. Spletl jsem se. Jarka i přes několik dalších ukázek se zarputilostí sobě vlastní pokračuje v dosavadním čínění. Nebere na vědomí moji radu, že s vodou se nemá

prát, protože ji nepřepere, nýbrž s ní má spolupracovat. Ano, takhle se v minulosti chovali průkopníci. Ale mám dojem, že zde je již prokopáno a lepší už to nebude. Tudiž to chce dělat to jako ostatní. Pořád jí to nejde. Oba makají jak černí, ale pořád se vzdalují. Nedá se svítit, musíme je vzít do vleku. Nehodlám je táhnout a to ještě proti proudu, ale pomocí provazu jim udávat směr. To se povedlo a po pěti minutách urputného snažení jsme zpátky na náplavce.

Dig.

Urputné snažení bylo pomalu mým posledním. Tak utahaná za tak krátkou dobu jsem nebyla ani nepamatuju. Ještě , že Berouнку nejedeme proti proudu.

Hnk.

Mezi tím jsou na vodě ostatní a zkoušejí si co se v pikokurzu naučili. Jde jim to.

Pavel s Jarkou se vyměnili a také jim to docela jde. Tak to je skvělé. Nakládáme do lodí náš herberk a vyrážíme. No a nebude to jen tak. Především je nutno si uvědomit, že Berouнка neteče.

Dig.

Jsou ale úsecky kde to teče velmi pěkně. Nejsou sice časté a dlouhé ale vždy si na nich vzpomenu na své mocné záběry při dostávání Jarky s Pavlem ke břehu na startu naší plavby ☺

Hnk.

A jak kdosi poznamenal, pojedeme Lipno po délce. Strašná představa. Koukám po ostatních, jak jim to jde. Nejlip se chová loď Honzy a jeho Hanky. Bez potíží jedou tam kam Honza chce. Olda s Tomášem předvádějí kreace velmi zkušených vodáků. A jde jim to velmi dobře. Ten kdo neví, že to oba dneska zažívají poprvé si jistě myslí, že dělají hovadiny z radosti, že jsou po dlouhé době na vodě. I Pavel s Jarkou si vedou dost dobře. Jen Radek s Martinou jsou, no... poněkud nestabilní. Nezdá se mi nejšťastnější jak Martina Radkovi nešetrně zasahuje do řízení. On si vždycky s maximálním nasazením srovná loď a maličko ji přetočí, aby si ji připravil pro další záběr. V tom Martina přendá pádlo na druhou stranu a zakončuje. Loď se rozkývá a Radek začíná znovu. A takhle jedou

asi 200 metrů než to vyvrcholilo koupelí. Napůl potopenou loď dostrkali ke břehu a vybrali z ní vodu.

Po nasednutí se chovají obezřetněji. Nejedou nejrovněji a nejjistěji, ale myslím si, že se to poddá. Pomalu a v klidu si pádlujem. Okolí je pěkné. Tu a tam skála, stromy, louky a úplně průmyslové ticho.

Žádná auta, žádný hluk z továren, žádné temné hučení města. Kolem šumí stromy, šplouchá voda a pištěj ptáci.

A pádlujem a pádlujem.. „A tatíí, kdy už budeme v tý Americe?...“ „Nekecej a pádluj!“. Tomáš s Oldou začínají rozvíjet teorii o nutnosti oběda. Jarka prohlásila, že bude ze zásob. V tom okamžiku měla kliku, že Pavel držel jejich loď obezřetně kousek od ostatních. Jinak by ji utopili. Podle manuálu strana 1, odstavec 6 se má obědvat v hospodách. S tím se počítalo. A tak s sebou sice máme záložní potraviny, ale zase ne tolik, aby se mohly sníst hned první den. Vzpouira se nekonala jen proto, že za pár stovek metrů byl jez a u něj kiosky. Né že by tu nebylo draho, ale je po 14té hodině a hlad každým okamžikem narůstá. Svěřujeme své žaludky do péče obsluhy stánku. Nic moc a za moc, nicméně na další plavbu to postačí. Po najedení jsme přetáhli náš první jez a pokračovali v plavbě. Zkoušeli jsme si pokročilejší manévry, kocháme se okolím, Radkovci i nadále provádějí obří slalom a je dobře. Projeli jsme malé peřejky a po několika kilometrech je tu další jez. Zase přenášíme. Nejsou tu prostředky pro průjezd vodáků. No co dělat. A zase plujeme. Je lehce pod mrakem, ale teplo. Neděje se nic zvláštního. A je tu další jez. Ach jo. Musím přiznat, že nezvyklý těchto pohybů začínám pociťovat úbytek sil. Po přenesení, světe div se, zase plujeme. Teprve po posledním jezu to začalo trochu téct. Ale zase je tu mělko. To si jeden nevybere. Ale i tak plujeme rychleji. Míjíme tábořiště. Vyplovou odtud indiánská kánoe. Velmi pěkná. A jak upaluje. A stop. Tábořiště Liblín. Dig.

Konečně! Nikdy bych nevěřil, jaká je dřina pádlovat po Lipnu a proti větru. Takovejhle slovník jsem už dlouho neměl ani v práci natož na nějaký akci. Kterej debil vymyslel řeku za stavu vodorovněm! Tom.

Vytahujeme loď, vybíráme místo pro stany, provádíme večerní opatření a Olda jde na průzkum. Místo, které jsme zabrali disponuje dvěma ohništi. Jarka si vybrala pro stavbu stanu bezprostřední blízkost jednoho z nich. Když ji Tomáš upozornil, že nedělá dobře, vypadalo to, jako kdyby ji píchla vosy. Nadskočila a začala se rozčilovat, že teda žádný oheň. Když nemohl být včera, nebude ani dneska. A kdo to vůbec rozhodl a podobně.

Pak vstekle zozebrala stan a přesunula ho ke druhému ohništi. Nějak mi uniká proč. Oheň se dal založit právě tady. A kdo to rozhod? Vlastně je to vůle věšišny. Chtějí oheň? Mají ho mít. Ale... Jsme na veřejném tábořišti a stejný nápad tu má den co den spousta jiných táborníků. Z toho plyne moje obava, že kolem bude les úplně vyčištěný a nenajde se žádné dřevo. Ale Tomáš prohlásil, že se to nějak zajistí. Olda se vrátil z průzkumu. Zjistil, že 3 minuty od tábořiště jsou potraviny. Ale jsou otevřeny jen do sedmi, což je za 15 minut. Všeho nechat a vyrazit na nákup. Našli jsme to. Mají i otevřeno. Jenom malinká drobnost nám kazí náladu. Nemají vůbec žádné pečivo. Dokupujeme ostatní nezbytnosti. Třeba buřtíky na oheň. Dostalo se nám ujištění, že pečivo bude ráno. Vracíme se na tábořiště. Já s Hankou rovnou ke kiosku. Mají tu kuřecí medailonky s hranolkama. To si objednáváme. Trojitou porci. To je zase prachů jak za celou drůbežárnu. Přichází Pavel, Radek a Martina. Byli zkusit štěstí v hospodách ve vesnici. Lokály tam mají tři. Dva zavřené, jeden jen uvnitř, řádně zakouřený a k jídlu studenosti. Přidávají se k nám. Po nějaké době prochází kolem ostatní, kteří se zasekli u krámků. Nějakou dobu je nevidíme a pak odcházejí do lesa. A my stále čekáme na objednané kousky kuřat a hranaté brambory. Dočkali jsme se jich přesně v okamžiku, kdy přišli ostatní. Ti zatím stihli natahat dříví, připravit ohniště, dokončit stavbu stanů, převléknout se...

Dig.

To by člověk nevěřil k čemu je taky dobrá povodeň, po obou březích je pěkně naplavený a už řádně strouchnivější dřev-brodel. Na buřtíky nám to bude stačit.

Tom.

Při čekání na kioskové požitaviny se Pavel snaží z profíka Oldy vytáhnout grify jak uvařit doma tak dobrou činu co jí dělají v restauracích. Olda nám milostivě prozradil pár figlů, né moc abychom neohrozili jeho pozici mistra kuchařského řemesla ☺ ale všichni jsou spokojení .

Hnk.

Vypadá to, že obsluha kiosku teprve seděla na vejcích. Postupně si objednávají a čekají i ostatní a po dojevení konstatují, že jako základ dobrý, ale ještěže ty máme buřtíky. Přesunujeme se k ohništi. Dřevo tahači se opravdu činili. Sehnali i čerstvé pruty na opékání. Jsou světoví. Zaujali jsme pozice kolem ohně a nastrkali uzeniny do blízkosti plamenů. A zase bylo klidno a pohodovo. Jako vždy panuje dobrá nálada, vyprávějí se zážitky z natáčení, a vtípky. Od kiosku sem doléhá zvuk kytary a zpěv sprostónárodních písní. A že to jsou texty! Zejména se mi líbil přecho z verze dospělé na verzi slušnou. Došlo k tomu, že skupinka kolem hudebníka má s sebou děti mezi 10ti a 14ti lety. A jedna z těch nejmladší zrovna přicházela v okamžiku, kdy se měl opakovat refrén obsahující „vyjmenovaná slova“. Přítomní bez mrknutí oka zopakovali refrén, ale slušnou verzi. To teda bylo. Od vedlejšího ohně posloucháme skladby romantické, zamílované a folkové. Za hluboké tmy a bujarého života kolem to rozpouštíme. Je horko, pokoušíme se spát. Zase to moc nejde. Tu a tam mě probouzí hluk a kecání nestřízlivých táborníků.

Dig.

Ráno 18.6. sobota

Ze stanu mě dnes ženou dvě věci. Horko a potřeba koupit pečivo. Necítím se příliš vyspale, ale čerstvěji než včera. S Hankou jsem došel pro rohlíčky, které byly zvlášť z gumovělé a věnoval se snídani a ranním činností. Než jsme rozebrali tábor a sbalili, šli Radkovi zkusit, jestli by nebylo lepší posadit dozadu Martinu. Ukázalo se, že ne. Balení dokončeno, spouštíme loď na vodu a vydáváme se vstříc novým zážitkům. Je vedro, páli slunce, nebe je jak vymetené, pofukuje protivítr. Zatím to odsejpá. Oproti včerejšku to trochu víc teče a pluje se líp.

U prvního jezu se rozhodujeme, že ho sjedem. Zvládli jsme to všichni a to v pohodě. Největší lábuž prožívá Olda. Viditelně se mu líbí, že ho poslouchá loď i Tomáš. Naučil se dělat myšky před ostatní lodě a moc ho to baví. V části stojaté vody se mi u naší lodi zaseklo lanko od plynu předního motoru. Nevím jak to přišlo, ale háček Hanka maká jako smyslu zbavená. Pravda, jedeme rychle, ale zničí nás to. Není v mé moci ji přibrzdit.

Dig.

Ostatní lodě se nám totiž nebezpečně začaly vzdalovat a začala jsem se obávat, že už je nemůžeme nikdy dohnat. Navíc mě přivádělo k šílenství, že i když dřu na 120 % ostatní lodě zůstávají ve stejné vzdálenosti a nepřibližujeme se ani trochu.

To mi přišlo strašně nespravedlivý a tak jsem zaujala pozici jakou jsem viděla v při přenosu z Olympiády u Martina Doktora a snažila se jet jako profík. Pravda pro noly to byl docela odpočinek, zabíralo se taky lépe a nedocházelo k rozhození rovnováhy jako u klasického tureckého lodního posedu ale po pár stech metrech jsem měla pocit, že mi upadnou ruce a naše žluté lodě byly stále vpředu ☺

Hnk.

Naštěstí nám přehradil cestu jez a tak toho musela nechat. Je tu velká lodní skrumáž a tak musíme chvíli manévrovat na místě, než na nás přijde řada. Bez potíží jej pak sjíždíme. A po pár minutách zastavujeme pod hradem Krašov. Nenechali jsme ho bez povšimnutí a jdeme jej dobýt. Kromě Jarky. Ta s Pavlem přistála na druhém břehu a tvrdí, že nejsou schopni zdolat proud a přelout k nám. A brodit odmítá. Ne tak Pavel. Ten se tomu postavil čelem a přešel řeku k nám. Jdeme po svých. Podle cedulí je to 200 metrů. V realu míň. Ale jsme tady a HRAD KRAŠOV JE DOBYT! Jo, je to tu pěkný. Pavla zvlášť zaujala noclehárna v malé místnosti pod střechou.

Hrad Krašov

Hrad byl postaven před rokem 1232 Jetřichem z rodu Hroznatovců, v 2. polovině 13. století vestavěn bergfrit (kulatá věž). V letech 1755 - 1779 hrad důkladně opraven a přestavěn na letní sídlo mnichů plaského kláštera, v roce 1785 klášter zrušen.

Zříceniny dobře patrný na skalnatém ostrohu přímo nad řekou. Přes příkop vede násep, v předhradí okrouhlá věž s dodatečně prolomeným vstupem, vedle ní do skály zatesaná cisterna. Za branou vpravo opravené zbytky paláce. Více naleznete v příloze této zprávy.

Je na čase se vrátit k lodím a pokračovat v cestě. Pavel se maličko zdržel v kadibudce, ale ne nijak dlouho. Musíme odplout a uvolnit místo lodím, které právě připlouvají. Před námi jsou malé peřejky, kde to opravdu teče. Necháváme se unášet

proudem a vychutnáváme si pohodu při soulodi. Čekáme na Pavla s Jarkou. Nejspíš se někde zasekli. Po velmi dlouhé době přijeli. Je vedro na padnutí a tak padáme vpřed. I další jez sjížíme a pod ním parkujeme za účelem oběda. Místní nás ujistili, že ve vesnici, která je asi kilometr daleko je hospoda. Co neřekli, že je to zatraceně dokopce. Zabezpečili jsme loď a vyrazili. Je úděsné horko. Kopec je opravdu pořádný. Vylezli jsme nahoru, po chvíli hledání objevili hospodu a vešli do lokálu. A je to tady: „Podle směrnic EU tady nesmíme vařit“ To mi odpověděl hospodskéj na otázku jestli by nás nasýtli. Tak to jsme potřebovali! Ať žije EU!! Dáme si aspoň pivo a limčí. A jak tak sedíme, zvolna chladneme a hlad narůstá, neodoláváme a objednááme si studenosti, které EU ještě nestihla zakázat. Mají matesy, utopence a rolku. To je takový to jak se tam střídá tlustý, hubený, tlustý... Po tomto vysvětlení málem končíme pod stolem. A kromě toho se ještě dá sníst dršťková polívka. Ale jen 4 porce a k tomu načerno. Pojedli jsme, nechali si natankovat pivo s sebou do PET láhví, zaplatili a vydali se zpět k lodím. Mít tady moje milé kolečko, byl bych dole tak za tři minuty. Takhle se pečú, vařím a smažím a vůbec to neodsejpa. Za nějakou dobu jsme dole. Avšak pořád máme hlad. Dobrá, popojedeme někam do stínu, zastavíme a uvaříme ze zásob. A jedem. Po nějaké době máme to správné místo. Uprostřed řeky je ostrov tvořený velkým kamenem a vpravo místo na přistání. Oldovci, myovci a Honzovci zastavujeme, Pavlovci a Radkovci jedou dál. My vaříme, odpočíváme, koupeme se, organizujeme lodní dopravu z ostrovního kamene, obědváme a je skvělé. Po jídle umýváme nádobí. Tomáš nadává, že Olda připálil kolínka a nejde to umýt ani kamenem.

Dig.

Olda mu na to s klidem a kamennou tváří odpovídá ať počká do kempu a tam si zapůjčí drátěnku, že s tou mu to pak půjde dobře ! :-))) Hnk.

Jak může kuchař připálit kolínka? Na jeho obhajobu můžu říci jedino to, že měl na míchání čajovou lžičku. Mě to s ní ale šlo! Tom.

Jen Tomáš vychladl, je tu druhá vlna koupání. Je to opravdu nutné, protože jiným způsobem se nejde zchladit. Pak jedeme. No a je vymalováno. Zase to nejede. Makáme jak Bulhaři a posunujeme se jen zvolna vpřed. Kromě toho fouká horký protivítr. Pavlovci a Radkovci nejsou v dohledu. Nejede to a nejede. Za hodinu přirážíme... k molu u tábořiště Zvíkovec. Vítá nás Radek. A hned na to Jarka a začíná nás organizovat. Vyrvala nás vodě a dostrkala na místo noclehu. Pěkné, ale je tu spousta aut a dětí. To zas bude. Postavili jsme stanové městečko i s náměstíčkem a vydali se do podniku na večeri. Prý to bylo dobré, ale né nejlevnější. Docela mě pobavil systém proudeje a výdeje. To se postavíte do fronty, pak u okénka nahlásíte požadavek, oni vás skasírují a na účtenku napíšou číslo. Odcházíte si sednout. Pak se z reproduktoru ozve „ Číslo 107 u okénka uvnitř. Smažák... “ nebo tak něco. Docela mě pobavilo, když se ozvalo „číslo 87 už porduhé. Tady to leží a stydne a stydne...“ Po jídle odcházíme ke stanům. A ona je tu pěkná zima! Slunce totiž zalezlo za kopec a místní jez báječně ochlazuje okolí. Teze o tom, že po věřejším vedru nebudu stavět náš „špejláček“ padá. A už s Hankou a Tomášem soukáme špejlíčky do tunýlků. Pak ještě pozapínat druky a stavba je hotova. Na náměstíčku jsme se uvelebili na karimatkách a zahájili hru v prší. Je u toho sranda. A těch keců. Akorát Pavel a Olda tu nejsou. Asi šli za roh a ten je odtud dost daleko. Po několika hrách i já musím odejít. Potkávám oba kousek od nás kterak mají tendenci se vnutit k ohni nějakých slováků. Ti si přeparkovali auto blíž, otevřeli dveře a kufr a postili rádio. Nahlas. Při návratu je tu potkávám znovu. Poklábosil jsem s nimi a vrátil se na karimatku. Zábava začíná usínat.

Přichází Olda s Pavlem. Koukám, že Tomáš statečně spí. Nezajímá ho kravál, který způsobujeme my i okolí. A co víc, nereaguje na Pavlovo pozvání na místní diskotéku. Nebere ho ani způsob jak a proč by ho tam Pavel dopravil. Nám to vysvětlil, že by ho tam přes rameno donesl doprostřed parketu, tam ho shodil na zem a prohlásil: „Tak frajerky, která půjde se mnou, co? Tohohle jsem taky utancoval...“ Tak tohle vidím úplně v barvách. Už je mi zima a tak to rozpouštíme.

Ráno 19.6. neděle

Rozednilo se a začalo býr horko. Olda opustil Tomáše a spí venku. Jarka vystřčila čumák ze stanu a hned je nepřijemná. Na Tomáše. Ten to nebere na vědomí a tvrdí, že Olda tak chrápal, že nešlo spát. Naproti tomu Olda vypráví jak se Tomáš v noci tulil. Budí se ostatní. Vedro narostlo, obloha je jasně modrá. Probíhají ranní činnosti. V tom slyším Pavla: „Jé vy se máte (míněni Radkovi), včera růžovej toaleták, dneska modřej...“ Zase padáme smíchy. Po dobalení přenášíme loď pod jez. Pouštíme je na vodu a plujeme. Je tu trochu proud a žene se na pilíř mostu. Olda s Tomášem mířej rovnou na něj. Tomáš se dožaduje aby se mu Olda vyhnul. Ten nereaguje. Tomáš ho znovu upozorňuje, že je v cestě sloup. Dig.

Tomáš už důrazně jak nejvíc mu to jde, ale už maloučko zoufalým hlasem křičí na Oldu: „POZOR v cestě sloup!“ A Olda se svým klidem a přehledem: „Tomáši klid to je pilíř a já ho vidím...“ Doplněno jeho ledově klidnou tvář a pomalu šířícím Tomášem na pozici háčka je to nezapomenutelný obrázek. Hnk.

Pak se mu vyhnuli. Ono je vůbec o bránici se k těm dvěma přiblížit. A to po celou plavbu. Jsou výborní. Plujeme dál. Je horko, pálí slunce, řeka teče jen pozvolna. Pádlujeme, kocháme se, odpočíváme souloděním, sledujeme cvrkot na vodě, prostě si to užíváme. Blížíme se k jezu. Oldovci přistáli a provedli průzkum. Prý bude nejlepší tenhle jez skonikovat. Tak jo. Stojíme ve frontě. A už je na nás řada.

Připravuju náš křižník s sešoupnutí po jezu. Z ničeho nic přirazila mezi nás a jez loď. Posádka nemotorně opouští její útroby a předvádí něco neskutečného. Loď pouští bokem. Ta naráží na kameny a částečně se převrací. Tahají za špagát tak dlouho až se uvolnila. Proud už bere naši loď a žene ji dolů. Srovnávám ji, ale ten blbec mi překáží. Přes sílu proudu a hmotnost lodi se mi ji podařilo zatavit. Blb cosi podniká u lodi a pak nutí svého háčka aby nasedl. To chci vidět co bude dělat se zaplavenou lodí. Je jasné, že budou jen překážet. A tak to je. Navádím naši loď do břehu, abych ji nemusel držet. Trvalo dost dlouho než se odklidili z cesty. Hanka uvolnila loď a ta v klidu sklouzla až na místo nasednutí. Nasedli jsme, odrazili a v zápětí uvázli na mělčině. Jsme ale šikovní a odpíchali jsme to.

Dig.

Kdykoliv jsme to odpíchali stálo to, aspoň mě, obrovskou porci sil a občas i nepříjemný úraz jako přiražení prstů mezi pádlo a loď, Bájěčné!!! Být po mém tak radši vlezu do vody a odtáhnou to bez úrazů kousek dál na hloubku. Bohužel háček nemá žádná rozhodovací práva.

Hnk.

A jedem. A pádlujem a dřem a soulodíme a odpočíváme a vzdorujeme vedru.

A takhle to pokračuje až k místu, kde je absolutně klidná voda a řeka šitoká. Jedeme poslední. Já si tak koukám kde co lítá a přes Hanku nevidím dopředu. Ale to co

vidím mi stačí. Radkovci a Pavlovci jedou na dosah vedle sebe. Nemám tušení co se stalo, ale výsledek je ten, že se jejich lodě naklonily k sobě a převrátily se. Mezi ostatními je z toho haló. Obě posádky strkají potopené lodě ke břehu. Vytahují je na souš a vylévají a vysušují. Za necelých 15 minut pokračujeme v plavbě. Teď míříme do hospody „U rozvěděčika“. Tam bude oběd. Za pár minut parkujeme a jdeme na jídlo. Probíhá obvyklá rutina oběda.

Dig.

Ale maj tu zajímavý kombinace, třeba rajskou s vepřovým. Už jsem jedl, kde co ale tohle ještě ne.

Tom.

Po skončení se nalodujeme a plujeme na závěrečnou část tohoto putování. Musíme však makat. Voda se tu ani nehne. A je tu další jez. Píšu tu zákaz splavování. To by mě zajímalo proč. Je tu dobře vypadající propust'. V elektrárenském náhonu stojí zaparkována spousta lodí. To jsou ti studenti co neumějí pít. To je shledání! Jejich vedoucí vydává příkazy. Pochopil jsem, že chce aby se za sebou našťosovali podél hrany jezu jeden za druhým. Propusti se mají oblouem vyhnout. Nasedají a manévrují. První loď míjí propust a zastavuje hned za ní. Tak tohle může udělat jen blbec. Taky mu už vedoucí nadává. Má to háček. Další čtyři lodě jsou už na vodě a díky tomu prvnímu nemůžou pořádně manévrovat. Jedna z lodí vyráží prudce vpřed a na úrovni propustě otáčí k nám. Je to dost zoufalý manévra, ale oba hoši zabrali a vyšlo to. Míjejí první loď a míří přes řeku na opačný konec jezu. Ti, zdá se, pochopili. Další dvě lodě jsou obsazeny holkama. Jedna už to nestihá. Obě pádloují jako o život ale nemaj to. V posledním okamžiku křikla kormidelnice „VEN!“ Obě se naklonily a převrátily loď směrem k nám. V zápětí je proud strhl dolů. Těsně po nich i druhá dívčí posádka provádí stejný manévra a mizí v proudu. Tak to bude pěkný průser. Honem manévrujeme ke břehu. Po vylezení z vody se nám naskytl tento obrázek. Propustí letí silný proud a s hukotem pění dole pod jezem, tvoříc protiproud. Jedna loď leží převrácená na mělčině vedle, posádku nevidím. Druhá loď plná vody leží na mělčině. Jedna z dívek se drží za stehno a kulhá z vody. Druhá sedí ve vodě na mělčině upřená o nohy stojícího vedoucího. Ten se jí pokusil pomoci vstát. Ukázalo se, že dívka nemá spodek plavek. Vyřešila to sundáním trička a vytvořením krytu. Ale i tak nemůže vstát. Po chvíli snažení ji vedoucí vzal do náruče a odnesl na břeh. Hm. Tak tohle zkoušet nebudeme. Vyndali jsme loď z vody a pěkně v klidu je přenesli. A pokračujeme v plavbě. Zbývá doplout k dalšímu jezu a je konec. A opravdu. Za pár desítek minut jsou tu Roztoky. Zajíždíme až k jezu, vyndáváme loď z vody, zbavujeme je nákladu, přebalujeme z barelů do bágů. A přichází Jana. A se psem. Prý je tu jen tak na výletě a při té příležitosti čeká na nás. Jak jsem říkal, je skvělá. Vyčistili jsme loď a šli se s Janou vykoupat. Mezi tím přijela paní z cestovky pro loď. Naložili jsme je a ona odjela. Nad jezem koupou fenu amerického staforda. Házejí jí aporke a ona se nadšeně vrhá do vody a nosí jej zpět. Jeden hod moc nevyšel. Fenka se vrhla za aporkem a začala se topit. Zmizela. Všichni na břehu se vrhli za ní, ale nenašli ji. Bokem od nás je jezová přepust'. A právě v ní se nešťastná psice objevila. Tedy ji to tam vtáhlo pod cestou. Chudinka. Je úplně vyřízená. Páník si pro ni došel a vynesl ji dotud. A než se dostali zpět k nám, je téměř OK. Za chvíli se jde koupat s paničkou, jakoby se nic nestalo. Dokončujeme balení a odcházíme. Kousek odtud je hospoda a asi o kilometr dál nádraží. Jdeme na jedno – poslední a pak na vlak. Přijely dva vagonky a odvezly nás do Berouna. Tady se od nás odpojuje Jarka a my ostatní čekáme 10 minut na rychlík do Prahy. Přijel, nastoupili jsme a nechali se dovézt do Prahy. Tady zakončujeme výpravu a rozcházíme se. Za sebe si myslím, že nebyla špatná. Ale i nadále se budu držet řídítek. Je to podstatně levnější a pohodlnější. Tak čau na Moravě.

Dig.

Voda byla pro mne zajímavá zkušenost ale na pár let si ji klidně odpustím. Kolo je pro mě podstatně lepší, dá se na něm i jen vézt bez šlapání. Na Berounce se šlo nést proudem jen pár set metrů zbytek byla dřina a dřina. Fajn bylo, že vyšlo

úžasně počasí a vody bylo taky prý nad průměr. Aspoň jsem nemuseli loď táhnout a mohli vše odřít s pádlem v ruce. ☺

Hnk.

Příloha:

Historie hradu Krašova

Hrad byl založen Děřichem Hroznatou okolo roku 1232, když dva roky před tím získal lénem od krále Václava I. panství na Kralovicku, za věrné služby Hroznatovců českému králi. Jako přední služebník krále postavil hrad - moderní gotickou pevnost, sídlo honosné a reprezentativní Křtavu a hodností svého pána. Není vyloučeno, že hrad byl postaven na místě již dříve opevněném, snad z devátého století, ze kterého byl stržěn přístup do vnitrozemí českého, přemyslovského státu.

Hrad byl postaven na hranici krašovského panství, na skále uzavírající starou obchodní a vojenskou stezku údolím řeky. Byl opatřen silnou posádkou na obranu sídelního hradu českého krále. K hradu se vstupovalo od západu po padacím mostě, který byl přes hluboký příkop a hráděnou branou zpevněnou věží, cestou předhradím, které bylo zpevněno zdivem ze dřeva a kamene, pod západní, štítovou zdí k hrádni bráně, opět přes bránu po padacím mostku branou chráněnou mohutnou věží s břítem. Moderním prvkem opevnění architektury 13. století. Uvnitř byl patrový panský palác a obydlí pro posádku. Na nejvyšším místě základové skály byla postavena obytná, záštitová věž, která byla od ostatního hradu oddělena hradbou a parkánem, přístupná po mostku z cimbuří hradby v patře.

Hrad po svém stýci zdědil Sezema, který vstoupil do služeb českého krále Přemysla Otakara II. a jako jeho věrný služebník vedl z Krašova válku s nepřáteli svého krále - Vitkovci. V té době se pod hradem odehrávaly kruté boje s vojsky pánů Púty Domažlického a Soběhrda Litického, přívrženců opozice Závíše z Falkeštejna. Proto byl hrad nadále důkladně opevňován. Na místě dřívějších palisád před hradem byla zbudována mohutná štítová zeď s parkánem, nad hlubokým příkopem byla postavena nová brána opatřená padacím mostem a opevněná věží. Na jihozápadním nároží vyrostla obranná bašta a uprostřed dvora, který tu vznikl, byla postavena vysoká okrouhlá věž - flangovací podle francouzského způsobu. Tím se hrad Krašov stal vsutkou nedobytnou pevností. Hrad odolal mnoha útokům a královská opozice byla poražena na domácím poli. Po roce 1346 přejímají Krašovští hrad Vilémovi Švihovskému z Rýzmerka. Vilém umírá v roce 1360 a jeho synové drží hrad do roku 1392, kdy jej kupuje Albrecht z Kolovrat.

Kolovratové získali četná privilegia a jejich služby dosahovaly kralovského dvora Václava IV. V té době je na Krašově zastihly husitské bouře a Kolovratové jako hodní katolíci, kteří stáli na straně panské, protihusitské byli nuceni hrad dále opevňovat neboť skoli hradu se stalo bojištěm s častými střety mezi houfy Husitů pleťí zde pánství nepřítelů a obhajenci Kolovratů. V té době byla vybudována pomocná pevnost Hrádku na severní straně nad hradem. Posádka Hrádku měla za úkol zabránit nepříteli rozvinouti zde dobývací stroje - praky, katapulty a bombardy, jejichž dostřel zejména Husité prodloužili až na tisíc kroků. K rozhodujícímu střetu mezi Husity a Kolovraty došlo v roce 1430. Husité táhnoucí k Plzni sevrhli hrady Kolovratů Krašov a Libštejn. Od dobývání Krašova však upustili, neboť poznali, že Krašov je hradem velmi pevným a nepřístupným a jeho dobývání by si žádalo mnoho sil a času. Posádka Libštejna se po několika týdnech šturmování poddala a zdejší pán Hanuš z Kolovrat dokonce postupoval s Husity dál až k Domažlicím, kde Husité dosáhli slavného vítězství v srpnu 1431. Po ukončení husitských válek se rod Kolovratů rozdělil a hrad i panství si mezi sebou prodávaly jednotlivé větve rodu Kolovratů.

V roce 1529 kupují Krašovské panství Pánové z Landštejna za 3.500 kop grošů pražských. V roce 1587 je pánem na Krašově Jindřich Grafinger z Saleku. Ten však není schopen platit, a proto již v roce 1588 patří hrad opět Vilémovi z Landštejna. O rok později prodává hrad prodává hrad za 12.500 kop Ferdinandu Renšpergarovi z Renšperka. Ten z finančních

důvodů prodává panství krašovské v roce 1596 Jeronýmovi staršímu Hrobčickému z Hrobčic za 27.500 kop míšenských. /Všimněme si, jak výrazně stoupala hodnota krašovského panství - pozn.red./.

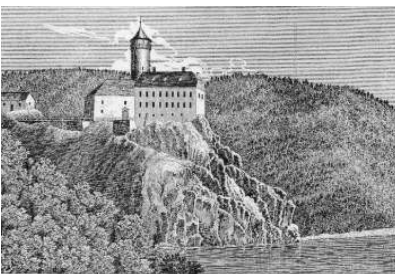
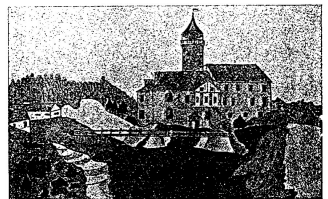
Hrad s dobou přecházel k renesanční přestavbě a postupně se měnil v hospodářské středisko a moderní panské sídlo. Předhradí bylo vybaveno dvěma mlýny a technicky dokonalým systémem vodních kanálů a nádrží. Byly tu vystavěny hospodářské budovy: pivovar a sladovna, hospoda a lázeň, kovárna, dílna, sýpky, chlévy a ratejny. Za předhradím na západ byly zřízeny zahrady a chmelnice. V hradu byly modernizovány budovy, přistavěny pavlače a nad hlavní palác bylo zdviženo druhé patro. Zaklenutím hlubokých parkánů vznikly rozsáhlé sklepy a zastřešením pak další budovy. Také hradní studny se skalním pramenem byly vyhlouběny. Stála cisterciácká zástupná a na jejím místě postavena černá kuchyně. Rovina dvorů byla zvednuta a druhý dvůr reprezentativně upraven kamennými arkádami.

26. července 1616 kupuje hrad i s panstvím Helena Regina Příchovská za 34.000 kop míšenských. Příchovští zůstali při povstání stáli v roce 1618 věrni králi Ferdinandovi. Za to byl Petr Jiřík Příchovský z Příchovic jmenován hejtmánem hradu Pražského a jeho rodový znak osázen. V roce 1631 prodával Příchovští hrad Krašov Janu Davidovi Boryňovi, rytíři

ze Lhoty. Za jeho správy bylo panství několikrát přepadeno od loupeživých vojáků a nelítostně zpuštěno. Současně se krajem přehnala třicetiletá válka, která těžce postihla Krašov i jeho okolí. Podle soudobých kronik pustošily Kralovicko dva pluky švédských vasalů - divocí kumáni. Ti se několikrát pokusili dobýt hrad Krašov, neboť zde tušili hojnou kořist, ale hrad, i když byl již zbaven významných gotických opevnění, jejich útokům odolal. Jen předhradí bylo vyplněno a do základů vypáleno. V roce 1649 prodávají královští komisaři zpuštěné a zadlužené panství Františku Miseronovi z Lisonu, který přichází na hrad roku 1650 poté, co splatil poslední pohledávku Janu Grefovi z Grefenberka, se kterým původně společně hrad vykoupili.

Cizácká šlechta na Krašov dosazená císařem z Vídně krutě a bezohledně vydírala poddané. Také hrad a předhradí byly udržovány jen tak, aby posloužily svým pánům k ještě vyššímu zisku a bohatství. Zámecké dvory byly v té době vydlážděny říčními valouny a to jen proto, aby byla využita práce poddaných odsouzených k nuceným pracem po potlačení selském povstání v druhé polovině 17. století. Ze všech cizích pánů se na Krašově svou hrubostí nejvíce proslavil císařský šlechtic italského původu Franz Misseroni z Lisonu. Byl zlý a krutý, sedlákům ukládal těžké roboty a nakonec zemřel pod ranou lednického kováře, který hájil čest své ženy.

Roku 1678 prodal Miseroni hrad Krašov a jeho panství Benediktu Engelkenovi, opatu cisterciáků z plaského kláštera, se kterým byly osudy hradu od této doby spojeny a až do roku 1701 byl hrad pustý a neobydlený. V roce 1701 nechal opat Eugen Tyttl hrad upravit pro letní pobyt řeholníků. Zřídil tu refektář a dvě kaple. Jedna byla opatřena oltářem sv. Ludmily, druhá pak oltářem

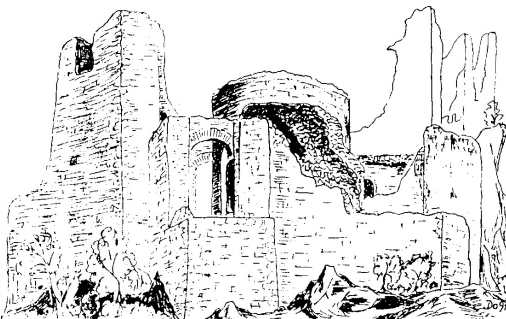

blahoslavené panny Eugenie. V době držení hradu plaskými cisterciáky byl hrad udržován ve slušném stavu a byly na něm vykonávány všechny potřebné opravy. Plaští mnichové na hrad často docházeli a odloučení od ostatního světa zde střídavě pobývali několik dní. Dvakrát do roka se zde mnichové scházeli hromadně, aby se zde po venkovsku pobavili a zotavili po celoroční řeholi. Pobyt si zpříjemňovali honbami a tancem, k čemuž také zvali okolní držitele statků a faráře z okolí. Okolo roku 1779 byl hrad důkladně opraven a obýván až do roku 1785. Osud hradu byl rozhodnut teprve

podnikavými reformami josefinskými. Roku 1785 bylo patentem Josefa II. zrušeno bohaté cisterciácké opatství v Plasích a veškeré jeho panství. Tím byl osud starožitného a kdysi slavného hradu zpečetěn. Správa státních statků rozkázala, aby hrad byl po vyklizení pobořen a staviva užito k opravě a rozšíření nedalekého statku Rohů a ostatek byl prodán okolním sedlákům. Všecko zařízení hradu bylo prodáno za 35 zlatých. Některé věci z obou kaplí jsou ve farním kostele kozojedském a ve filiálním kostele všehrském. Na faře kozojedské byly prý dříve dřevěné malované stropy z Krašova.

Koncem 18. století byl hrad vypálen, rozbořen střelným prachem a v jeho zřícenině byl otevřen bohatý kamenný lom. Krašov pustl a v krátké době před rokem 1800 zbyly z bývalého hrdého a nedobytného sídla Hroznatovců jen skrovné zříceniny. Roku 1826 bylo plaské panství prodáno ve veřejné dražbě. Koupil jej kníže Klement Václav Lothar Metternich-Winneburg. Ten zde obnovil polní hospodářství ale o hradní zříceninu neprojevil zájem, až na to, že rozprodal zbytek kamene. Hrad prakticky zcela přestal existovat.

Na počátku 20. století místní inteligence, zejména učitelé a vlastenci objevili Krašov a jeho pohnutou historii v kronikách a připomněli ho v krajových novinách. Z tohoto podnětu pak kožlanští Sokolové, jako první roku 1909 uspořádali výlet na Krašov, který se stal základem tradice a hrad se postupně vracel do podvědomí lidu. V roce 1931 byl v Kralovicích ustaven Spolek pro záchranu hradu Krašova. Jeho iniciátorem byl od samého počátku pan řídící učitel Václav Tomeš.

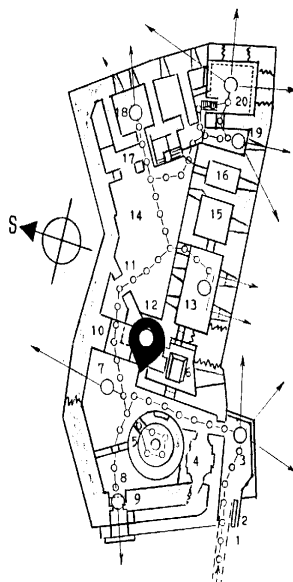
Vzniklý spolek pečoval o hrad od roku 1931, organizoval sbírky a roku 1937 hrad vykoupil za 39.917,70 Kčs a zahájil práce na jeho záchranu. Nadšení a obětaví lidé tu doslova "ze země vyhrabávali" poklad gotické architektury, svědka národní historie. Válkou byly práce přerušeny, vlastenecký spolek zakázán, ale po válce byly práce obnoveny v daleko větším rozsahu i za podpory státu. Na počátku sedmdesátých let byl na hradě proveden stavebně historický výzkum Československou akademií věd a na základě výsledků byl hrad prohlášen Národní kulturní památkou. Od roku 1991 nese spolek název: Spolek pro ochranu přírodní rezervace a hradu Krašov. V devadesátých letech 20. století spolek pokračuje ve vylepšování prostorů hradu, spárují se zdi, odkrývají se zasypané podzemní prostory formou archeologického výzkumu, v podkroví je zbudována turistická ubytovna a jsou vydávány tiskopisy pohlednice a odznaky hradu. **Píše se nová historie hradu Krašova, který vstupuje do třetího tisíciletí.**

Půdorys hradu Krašova

PRŮVODCE CESTOU KU HRADU A PO HRADĚ

- 1/ U Dvora Rohy odbočíme ze silnice. Vítá nás první panel "Turistické a naučné stezky Václava Tomeše "Zastavíme se na pokraji lesa. Pod špejchárkem kralovického výtvarníka Jirky Dítěte bývala sypaná hráz, která zvedla hladinu Brodeslavského potůčku a jeho strouha nás provází po levé straně lesní cesty k prvnímu valu a příkopu opevněného předhradí, kde stály hospodářské budovy, ale také mlýn na skále a pivovar.
- 2/ Po stezce vedené po náspu dojdeme k pátému panelu a zde nám již slouží půdprysný pláněk hradu J.Doskočila.
- 3/ Z mostního pilíře je krásný pohled na řeku Berounku.
- 4/ Po levé straně jsou zbytky zdiva kaple sv. Ludmily.
- 5/ Zbytky dominantní hradní věže s vřetenovým schodištěm.
- 6/ Po pravé straně je místo černé kuchyně a hradní cisterny.
- 7/ První dvůr s výhledem na Hrádek na severní straně na levém břehu Brodeslavského potůčku /tvoří tu slapy/.
- 8/ Komplex hradní brány z poloviny 13. stol. k padacím mostu.
- 9/ Štítová zeď mostnice se závorou brány.
- 10/ Most a brána prvního dvora.
- 11/ Starší brána druhého dvora.
- 12/ Místo, kde stávala věž s břitem z r. 1232.
- 13/ Hradní palác s kuchyní a krbem s vyhlídkou okny k řece.
- 14/ Druhý dvůr s renezanční dlažbou z říčních valounů.
- 15/ Klubovna členů spolku "Krašov".
- 16/ Spolková ubytovna v přízemí a nad ní v podkroví.
- 17/ Renezanční arkády na druhém dvoře.
- 18/ Původní radní palác s okny na východní skalní stěnu.
- 19/ Původní parkán, později vězení v přízemí. Vyhlička do propasti řeky Berounky.
- 20/ Zbytky zdiva horního paláce. Dnes označeny jako "Libušina komnata" s vyhlídkou na panorama údolí řeky. Pohled na protější skalní stěnu s ozvěnou. Řeka tu činí na levém břehu zátoku, která kdysi sloužila jako vazíštěť vorů. Řeka

Berounka byla v min. století běžně splavná pro dopravu lesních kmenů do Prahy.

Půdorys hradu Krašova

© Hell's Tour ^{plus} 2005
Dig & Tom & Hnk
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz